

Posudek diplomové práce

Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy
Katedra francouzského jazyka a literatury

Autor diplomové práce: Bc. Adéla Klapilová

Název diplomové práce: Louis Leger – zprostředkovatel francouzsko-českých kulturních vztahů

Vedoucí diplomové práce: Dr. PhDr. Renáta Listíková MCF

Oponent : PhDr. Catherine-Ebert Zeminová, PhD.

Bc. Adéla Klapilová zvolila pro svou diplomovou práci neotřelé a dalo by se říci badatelské téma, jehož jádro spočívá jednak v hledání informací o osobě a díle prvního francouzského slavisty Louise Legera rozptýlených v různých publikacích, jednak studiem stěžejních, k tématu se vážících děl francouzského slavofila samého a v neposlední řadě ve studiu archiválií uchovávaných v Literárním archivu Památníku národního písemnictví, z nichž většina nebyla dosud zpřístupněna veřejnosti. Autorka diplomové práce se soustředila na korespondenci Louise Legera s významnými představiteli českého národního, kulturního a politického života druhé poloviny 19. století v prizmatu rozvoje a intenzifikace česko-francouzských a francouzsko-českých vztahů.

Sama osoba Louise Legera je poutavým příběhem zřejmě prvního opravdového slavofila ve francouzských kulturních dějinách, který nezůstal pouze u deklarovaného, povrchního vztahu ke Slovanům a jejich kultuře, ale naučil se jejich jazykům, objevoval jejich kraje, navázal vztahy s jejich elitou a co hlavně, propagoval tyto znalosti i v domácím francouzském. Lze ho tedy právem považovat za zakladatele francouzské slavistiky v době, kdy studium živých jazyků a neantických kultur teprve začínalo pronikat do francouzského univerzitního prostředí a do povědomí veřejnosti vůbec. Autorka diplomové práce si potom především všímá úlohy, kterou Leger sehrál v navazování a upevňování francouzsko-českých vztahů v situaci, kdy pro Čechy dozrály snahy emancipovat se od germánské hegemonie. Leger v těchto snahách české kulturní a politické elitě pomáhal dokonce i v navázání politických kontaktů Palackého a Riegera s francouzským státním etablisementem a diplomacií. Bylo to i jeho zásluhou, že byl v Praze v posledním desetiletí 19. století otevřen francouzský konzulát.

Diplomová práce A. Klapilové tyto okolnosti mapuje, avšak spíše schematicky a popisně. Je patrné, že autorka není svým vzděláním historička, neboť různé, celkem nemnohé zdroje, pouze kompiluje a skládá, aniž by se pro její téma podstatným dějinným okolnostem dané doby věnovala důkladněji a interpretovala je. Nerozlišuje mezi generačně odlišnými aktéry česko-francouzského sbližování (např. s. 61) - rozdíl, který ovšem poznamenává jejich význam a roli v nich. Podobný handicap lze pozorovat i v práci s archivním materiálem, přesněji se studovanou korespondencí Legera s jednotlivými představiteli české kultury a politiky. Tyto dokumenty autorka povětšinou cituje, vybírá a přepisuje z nich zajímavé pasáže, chybí ale hlubší interpretace této korespondence co do vztahu mezi pisateli a zároveň vztah dané korespondence k vývoji česko-francouzských vztahů, případně aktuální dobové situaci. Je zřejmě na škodu, že pracovala až příliš samostatně a na hlubší pojetí tématu a lepší vytěžení zdrojů, které v DP cituje, případně doplnění o další relevantní literaturu jí už

asi nezbyla vůle či síly. Vzhledem k zaměření práce na osobu a rozsáhlé slavistické dílo Louise Legera je škoda, že se autorka nepokusila o podrobnější interpretaci vztahu Louise Legera a historiografa Ernesta Denise, který Legera nakonec v českém i francouzském kontextu poněkud zastínil a o němž je v odborné literatuře několik fundovaných studií (např. A. Marès, M. Ledererová a další).

O toto zamyšlení by se diplomantka mohla pokusit při obhajobě – tedy: a) postižení rivality mezi oběma slavisty; b) proč byl v českém prostředí nakonec více ceněn Denis, ačkoliv Leger byl skutečně prvním mediátorem česko-francouzských vztahů a propagátorem české kultury ve Francii.

Samotnou práci v archivu LAPNP je však třeba ocenit. Autorka se musela často potýkat s písemnostmi starými více než stovku let v rukopisné verzi, luštit někdy těžko čitelné písmo, zkratky, poznámky a podobně, z nichž potom některé s úspěchem cituje a přepisuje v DP. Tato okolnost pak vyvažuje povětšinou kompilační metodu, která poznamenává její práci se zdroji.

Diplomová práce Adély Klapilové je napsaná česky, má dobrou formální úpravu, poněkud však pokulhává formulační plynulost textu a jeho stylistická úroveň (jen namátkou např.: s. 59.... účasti těch, kteří (místo těch, kdo); s. 60... list byl sepsán z důvodu strachu; nadužívání pasivních či neosobních konstrukcí, opakování slov a spojek v jednom souvětí, občas chybějící interpunkce nebo překlep). Francouzské resumé je formulačně zdařilé, třebaže není prosto několika gramatických chyb – např. s. 77 ...Tchèques qui orientent **ses** intérêts; s. 78 **un** oeuvre a **cet** oeuvre - jedná se o femininum!; chybějící s v plurálu; názvy děl nejsou psané jednotně kurzívou.

Diplomová práce však splňuje nároky na ni kladené, proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 1. září 2015

Renáta Listíková – vedoucí DP